"కసికసిగా చంపాలనుంది!"

మల్లేశ్వరరావు

"డాక్టర్! మీరు నిజమే చెబుతున్నారా?" ఆందోళనగా అడిగాడు ప్రతాప్.

అతని చేతిలో సిగరెట్టు ఎర్రగా మండుతోంది.

"యస్! అయామ్ టెల్లింగ్ ట్రూ" అన్నాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ మెల్లగా.

"మీరు పొరబడుతున్నారేమో!" తన అనుమానాన్ని వ్యక్తం చేసాడు.

"నో! అలా అనుకునే ఒకటికి, రెండుసార్లు పరీక్షించాను."

ప్రతాప్ లేచి నిలబడ్డాడు.

అతని మొహం కళ తప్పింది.

"అయామ్ సారీ!" అన్నాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ విచారంగా.

విరక్తిగా నవ్వి, నర్సింగ్ హోమ్‌లోంచి బయట పడ్డాడు ప్రతాప్.

సిగరెట్‌ను ఆఖరి దమ్ము లాగి, నేలకేసి కొట్టి బూటు కాలితో నలిపి ఆర్పాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్‌కి ముప్పై అయిదేళ్ళ వయసు వుంటుంది. ఎత్తుగా, ఛామనఛాయ రంగులో వుంటాడు. కళ్ళు ఎర్రగా, చింతనిప్పుల్లాగ వున్నాయి. జుత్తు అస్త వ్యస్తంగా ముఖంమీద పడివుంది.

అడుగులు మెల్లగా పడుతున్నాయి.

జగమే మాయ...

బ్రతుకే మాయ...

సినిమా బండిలోనుంచి పాట వినిపిస్తోంది ప్రతాప్‌కి. బండి అతని వెనకాలే రాసాగింది.

అతనికి తలనొప్పి అనిపించింది.

చటుక్కున ఆగిపోయాడు.

సినిమా బండి అతన్ని దాటుకుని వెళ్ళిపోయింది.

వేదాంతం అంటే అతనికి నచ్చదు.

ఎవరిదో గొంతు వినిపించి ప్రక్కకి చూసాడు.

చెట్టు నీడలో ఒక వ్యక్తి ఎవరికో జ్యోతిష్యం చెబుతున్నాడు.

ఆ వ్యక్తికి జ్యోతిష్యం చెప్పడం పూర్తయినట్టుంది. అతను లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

ప్రతాప్ అటువేపు నడిచాడు.

అతనివేపు చూసాడు.

మెడలో రుద్రాక్షమాల, నుదుటమీద విభూదిరేఖలు, కళ్ళల్లో తేజస్సు, అతని ముందు కొన్ని తాటిరేకు లున్నాయి. అవి అన్నీ నేలమీద వరుసగా పేర్చబడి వున్నాయి. ఆ తాటిరేకులకు ఎదురుగా ఓ చిన్న బోనులో చిలక వుంది.

ప్రతాప్ యిదివరకెన్నడూ జోస్యం చెప్పించుకోలేదు. ఈసారి జ్యోతిష్కుడిని కొన్ని ప్రశ్నలు అడగాలను కుంటున్నాడు.

"ఏం బాబూ! జోస్యం చెప్పించుకుంటారా?" అని అడిగాడు జోతిష్కుడు.

అవునన్నట్టు తలాడించాడు.

"రండి బాబూ!" అని పిలిచాడు. కూర్చోమన్నట్టు సంజ్ఞ చేసాడు.

అతను కూర్చున్నాడు.

"చెయి చూసి చెప్పమంటారా? లేక చిలక జోస్యం అయినా పరవాలేదా?"

"నీ యిష్టం"

"ఓ రూపాయి యిటివ్వండి" అన్నాడతడు.

అతను తీసిచ్చాడు. దాన్ని మొలలో దోపుకున్నాడు.

"చెయి యివ్వండి—" అన్నాడతను.

తన కుడిచేతిని జ్యోతిష్కుడి చేతిలో వుంచాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్ చేతిలోనికి చూసాడు తీక్షణంగా. రేఖలు పరికించాడు. ఏవో గుణించుకున్నాడు.

అలా గుణించుకుంటున్న జ్యోతిష్కుడి కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

అతని ముఖ కవళికలు గమనిస్తున్న ప్రతాప్—

"ఎలా వుంది నా జాతకం?" అని ప్రశ్నించాడు.

జ్యోతిష్కుడు ప్రతాప్ మొహంలోకి అదోలా చూసాడు.

ఆ చూపుకి అర్థం తెలుసుకున్నాడు ప్రతాప్. కాని అతనెందుకలా చూస్తున్నాడో తెలియలేదు ప్రతాప్‌కి.

"చెప్పవేం?" మళ్ళీ అడిగాడు.

"చెప్పలేను"

"ఏం?"

"బాబూ! దయచేసి తమరు యింకెక్కడా జ్యోతిష్యం చెప్పించుకోకండి" అని అన్నాడు అతను ప్రతాప్ చెయ్యి వదిలేస్తూ.

"ఎందువల్ల?"

"అది చెప్పకూడదు"

"రెండు రూపాయలిస్తాను. చెప్పు" ఆశ చూపించేడు.

"రెండు కాదు—పది రూపాయలిచ్చినా ఏ జ్యోతిష్యుడూ చెప్పడు."

అతనెందుకు జోస్యం చెప్పడం లేదో అర్థమైంది ప్రతాప్‌కి.

కాని కారణం అతని నోటివెంట వినాలని అనుకుంటున్నాడు.

"వెళ్ళండి బాబూ!" అన్నాడు అతను తాటిరేకులు సర్దుకుంటూ.

ప్రతాప్ లేచి, మళ్ళీ నడక సాగించాడు.

తనకు జోస్యంమీద నమ్మకంలేదు. కాని అతను జోస్యం చెప్పడం మానుకున్నాడెందుకు? ఎందుకు? అందుకే అవ్వాలి! అంటే జ్యోతిష్యుడికి తెలిసిపోయిందన్నమాట.

అతను రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు.

ప్రక్కనుండి వాహనాలు దూసుకుపోతున్నాయి.

అతనికి ధ్యేయం పట్టలేదు.

అతనిలో ఆలోచనలు ఉవ్వెత్తున లేచాయి.

నిజమా? యిది జరిగి తీరుతుందా?

తను మాత్రం నమ్మలేకపోతున్నాడు.

తను ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్నాడు. కోరికలు పెంచుకున్నాడు. అవన్నీ ఒట్టివేనా?

మరి యిలా జరుగుతుందేమిటి?

యీ ముప్పై అయిదేళ్ళల్లో తను అనుభవించిన సుఖమేమిటి?

చండశాసనుడైన తండ్రికి భయపడి, అందరి పిల్లల్లాగ ఆడుతూ, పాడుతూ కాలం గడిపే దశను అనుభవించలేక పోయాడు. తన తండ్రి ఎంతసేపూ యిల్లూ, స్కూలు తప్ప మరొకటేదీ తెలియనిచ్చేవాడు కాదు. బాల్యం అలా నిస్పృహాగా గడిచింది.

పెరిగి పెద్దయ్యేక ఉద్యోగం సద్యోగం లేదంటూ కొన్ని సంవత్సరాలు తల్లి సాధించింది. ఉద్యోగం లేక, సంపాదన లేక కోరికలు చంపుకున్నాడు అప్పుడు. ఆ జీవితంకూడా సుఖమనిపించలేదు.

సుజాత ఎంతో అందంగా ఉంటుందని ప్రేమించేడు. కాని ఆమె తనను ప్రేమించలేదంటూ తిరస్కరించి వెళ్ళిపోయింది.

సుజాత అంతటితో ఆగిపోలేదు. పక్కింటి గోపాలాన్ని పెళ్ళిచేసుకుంది.

అది తన గుండెల్లో మరింత మంటరేపింది. గోపాలానికి తనకూ చుక్కెదురు. పెళ్ళయిన తర్వాత తనవేపు గర్వంగా గోపాలం చూడ్డం గమనించి, తను మనసులోనే బాధపడుతున్నాడుకూడా.

అందుకే పెళ్ళి మానుకున్నాడు.

పెళ్ళి చేసుకుంటే కలిగే ఆనందం అవసరమైనపుడల్లా డబ్బుతో కొనుక్కుంటున్నాడు.

ఆదే హాయనిపించిందతనికి.

అడుగులు చక చక పడుతున్నాయి.

ఆలోచనలు రగులుతుంటున్నాయి.

యిప్పటివరకూ యిదే తన బ్రతుకు.

యీ పరిస్థితుల్లోనే తను యీ పిడుగులాంటి వార్త వినాల్సి వచ్చింది!

ఏం చేయాలి?

యిప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు.

ఏదో చేసేయాలి!

కసిగా నవ్వుకోవాలి!

సుఖాన్ని జుర్రుకోవాలి!

ఆనందాన్ని అనుభవించాలి!

అయితే ఎలా?

జేబులోంచి సిగరెట్ పాకెట్ తీసి, సిగరెట్టు వెలిగించుకున్నాడు. గట్టిగా పొగపీల్చి రింగులుగా వదిలాడు. మస్తిష్కంలో ఆలోచనల వేగం పెరిగింది.

2

సాయంత్రం ఆరున్నర అయింది.

"నరేంద్రా!" గట్టిగా పిల్చేడు ప్రతాప్.

రోడ్డుమీద నడుస్తున్న నరేంద్ర వెనుతిరిగి చూసాడు.

గబగబా అడుగులు వేస్తూ నరేంద్రను కలుసుకున్నాడు ప్రతాప్.

"గుడీవినింగ్ నరేంద్రా!" అన్నాడు విష్ చేస్తూ.

"ఏమిటి విశేషాలు?" నడుస్తూ అడిగాడు నరేంద్ర.

"ఏమున్నాయ్ అంతా మామూలే. అన్నట్టు మీ ఆవిడ ఊళ్లో వుందా?" అని అడిగాడు.

"యిప్పుడే శ్రీకాకుళం పంపించి వస్తున్నాను. ఏమన్నా విశేషమా?"

"అదే! మీ యిల్లు ఖాళీగా వున్నట్టేకదా?"

తలాడించాడు.

ఇద్దరూ చిన్నప్పట్నుంచి ఫ్రెండ్స్. నరేంద్ర సదరన్ డ్రగ్ మాన్యుఫేక్చరర్స్ కంపెనీలో కెమికల్ యింజనీరుగా పనిచేస్తున్నాడు. కొత్తగా పెళ్ళయింది. పెళ్ళికి పూర్వం నరేంద్ర గదిలోకి ప్రతాప్ రాత్రివేళలో అమ్మాయిల్ని తెచ్చేవాడు. యిద్దరూ 'ఎంజాయ్' చేసేవారు. పెళ్ళైన తర్వాత రూమ్ ప్రసక్తి రావడం యిదే మొదటిసారి.

"అయితే మనం యీరోజు ఎంజాయ్ చేద్దాం? ఏమంటావ్?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ష్యూర్!" అతని కళ్ళల్లో మెరుపు.

"నువ్వు యింట్లోనే వుండు. తొమ్మిదింటికల్లా వస్తాను. ఒట్టి చేతులతో కాదు బ్రహ్మాండమైన ఫిగర్‌తో" నవ్వేడు ప్రతాప్.

"నిజంగానా? అంత బాగుంటుందా?"

"చూస్తావుగా! సరాసరి నిన్ను స్వర్గానికి తీసుకు వెళుతుంది."

"ఓ! అయామ్ వెరీ లక్కీ" అంటూ ప్రతాప్‌ని కౌగిలించుకున్నంత పని చేసాడు.

"ఓ.కే. నేను తొమ్మిదింటికి వస్తాను. నువ్వు అన్నీ సిద్ధంచేసి వుంచు."

తలాడించాడు నరేంద్ర.

యిద్దరూ విడిపోయారు.

ప్రతాప్ పది నిముషాల్లో బీచ్‌కి చేరుకున్నాడు.

బీచ్‌లో జనం పలచగా వున్నారు.

నుదుటమీద చెలరేగుతున్న ముంగురుల్ని చిరాగ్గా సర్దుకుని బీచ్‌లో సిమెంటు బల్లమీద కూర్చున్నాడు ప్రతాప్.

అతని మనసిప్పుడు ఆనందంగా వుంది.

ఎంతో ఆహ్లాదకరంగా వుంది.

ఎన్నాళ్ళనుండో అంతరాంతరాల్లో దాగునివున్న కోరిక కొద్ది సేపట్లో నెరవేరబోతుంది.

అంతే అదే చేయాలి!

అలా చేస్తేగాని తన మనసుకి తృప్తీ, శాంతీ వుండవు. ఆలోచనలతో గంటన్నర గడిచింది.

బెంచీమీద నుండి వొళ్లు విరుచుకుంటూ లేచాడు. జేబులోవున్న వస్తువును తడిమి చూసుకుని తృప్తిగా నిట్టూర్చేడు.

టాక్సీని పిలిచి 'మొదలియార్' వీధి పోనివ్వమన్నాడు

టాక్సీ రోడ్డుమీద పరిగెత్తసాగింది.

3

నరేంద్ర వాచీ చూసుకున్నాడు.

తొమ్మిది గంటలు కావస్తూంది.

అతను ప్రతాప్ రాకకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

నిముషమొక యుగంలా అనిపిస్తోంది నరేంద్రకి.

ప్రతాప్ తొమ్మిది గంటలకు వస్తానని చెప్పినా, అంతకంటే ముందే వస్తే బాగుణ్ణనిపించింది నరేంద్రకి. ప్రతాప్‌కి అనుకున్న టైముకంటే ముందే రావడం అలవాటు. ప్రతాప్ ఎటి పరిస్థితుల్లోనూ ఎక్కడా ఆలస్యం చేయడని తెలుసు నరేంద్రకి.

గుమ్మం దగ్గర నిల్చుని రోడ్డుమీదకి దృష్టిసారించి వీధి లోకి చూసాడు.

ప్రతాప్ జాడలేదు.

ఎక్కడా టాక్సీ వస్తున్నట్టుకూడా కనిపించలేదు.

యింకా రాడేం?

నరేంద్ర ఆలస్యాన్ని భరించలేకపోతున్నాడు.

కాలుగాలిన పిల్లిలాగ యిల్లంతా తిరగసాగాడు.

నిముషాలు చకచక గడుస్తున్నాయ్.

యింటిముందు టాక్సీ వచ్చి ఆగింది.

టాక్సీలోంచి ప్రతాప్ దిగాడు. ప్రతాప్ మొహం డ్రైవరుకి కనిపించడంలేదు. టాక్సీలోంచి దిగుతూ హేట్‌ని మరింత క్రిందకి లాక్కున్నాడు.

పర్సులోంచి పది రూపాయలు నోటు తీసి డ్రైవరుకి యిచ్చాడు.

డ్రైవరు అయిదు రూపాయల నోటు యిచ్చి, చిల్లర యివ్వబోయాడు.

"అయిదు రూపాయలనోటు అందుకని, చిల్లర వుంచు కోమని చెప్పి, నరేంద్ర యింట్లోకి అడుగుపెట్టాడు.

అప్పటికే నరేంద్ర అన్నీ సిద్ధంచేసి వుంచాడు.

గది మధ్యలో టేబిల్. దానిమీద విస్కీ బాటిల్, బీర్ బాటిల్ రెండు గ్లాసులు, సిగరెట్టు ప్యాకెట్ వున్నాయి. ఒక ప్లేటులో అయిసుముక్కలు వుంచాడు, కాని అవి దాదాపు కరిగిపోయి నీరుగా మారిపోయింది.

"ఏమిటింత ఆలస్యం?"

"దార్లో ఓ చిన్న పని పడింది. అందుకని ఆలస్య మైంది."

చికెన్ పులావ్ ప్యాకెట్లు విప్పి టేబిల్ మీద సర్దేడు.

ప్రతాప్ టేబిల్ మీద వున్నవాటిని చూసి చిన్నగా నవ్వుకుని, కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"ఫిగర్ ఏదీ?" ఒక్కడే రావడంతో కుతూహలంగా అడిగాడు నరేంద్ర.

"డోంట్ వర్రీ ఫ్రెండ్! కొద్ది సేపట్లో వస్తుంది. అడ్రసు ఇచ్చాను. పిట్ట ఇక్కడికే వచ్చి వాలుతుంది. మొదట ఓ రౌండ్ వేద్దాం" అన్నాడు తెల్లగుర్రం విస్కీ వేపు చూస్తూ.

నరేంద్ర రెండు గ్లాసుల్లో విస్కీని సర్ది, బీర్ బాటిల్ సీలు ఊడదీసి మళ్ళీ రెండుగ్లాసుల్లో నింపేడు.

"చీర్స్!" యిద్దరి గొంతులు కలిసాయి. గొంతులతో పాటు గ్లాసులు!

రెండు గుక్కల్లో గ్లాసు ఖాళీచేసి టేబిల్ మీదుంచేడు ప్రతాప్.

మెల్లగా చిప్ చేస్తున్న నరేంద్రని చూసి మందహాసం చేసాడు.

"మిస్టర్! నరేంద్రా! జీవితం చాలా స్పీడుగా పరిగెత్తుతోంది. దాన్ని అందుకోవాలంటే మనంకూడా స్పీడ్ పెంచాలి. లేకపోతే వెనకబడిపోతాం" తమాషాగా చూస్తూ అన్నాడు.

నరేంద్ర మాట్లాడలేదు.

మందుకొట్టినప్పుడల్లా పిచ్చిపిచ్చిగా ప్రతాప్ వాగడం నరేంద్రకు కొత్తకాదు. అతని ఆలోచనలన్నీ రాబోయే 'ఫిగర్' మీద వున్నాయి. అతని చూపులు గుమ్మంవేపు క్షణక్షణానికీ కదులుతున్నాయి.

"ఏమంటావ్?" అన్నాడు.

"అవునవును. పూర్తిచేస్తున్నాను." అంటూ మిగిలిన

ద్రవాన్ని గొంతులో పోసుకున్నాడు. విస్కీ వెచ్చగా గొంతులో దిగుతోంది. శరీరం తేలిక అయిపోసాగింది నరేంద్రకి.

"ఇంకా రాలేదేం?" మరోసారి గుమ్మం వేపు చూసి అడిగాడు నరేంద్ర.

"వస్తుంది. తొందరపడక."

సీసాలోని విస్కీని తన గ్లాసులోకి కాస్తంత పోసుకుని, బీర్ కలుపుకోకుండానే గటగట త్రాగాడు ప్రతాప్. గొంతు మండుతుంటే ఒక్కక్షణం కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

రెండు నిమిషాల తర్వాత కళ్ళు తెరిచాడు.

అతని కళ్ళు ఇప్పుడు చిత్రంగా మెరుస్తున్నాయి.

ప్రతాప్ వేపు చూసి నవ్వేడు నరేంద్ర.

ప్రతాప్ లేచి నిలబడ్డాడు. అతని చెయ్యి పాంటు జేబులోనికి వెళ్ళింది.

"నిలబడ్డావేం?" అంటూండగానే నరేంద్ర దృష్టి ప్రతాప్ చేతిమీద పడింది.

అదిరిపడ్డాడు.

ప్రతాప్ చేతిలో నల్లని పిస్తోలు ప్రత్యక్షమైంది.

నిగనిగలాడుతూ మెరుస్తోంది.

నరేంద్రకు గురిపెట్టాడు ప్రతాప్. అది నరేంద్ర వేపు ఆకలిగా చూడసాగింది.

సరదాగా తీసేదేమో అని సరిపెట్టుకోవాలనుకున్నాడు నరేంద్ర.

"మైడియర్ ఫ్రెండ్! ప్లీజ్!..." అంటూ అరిచేడు.

వులిక్కిపడ్డాడు నరేంద్ర. ఈసారి ఇంకా సూటిగా తన గుండెలకు గురిపెట్టబడింది పిస్తోలు.

"వాటీజ్ దిస్?" భయంగా అడిగాడు.

"దీన్ని పిస్తోలని అందరూ అంటారు. ప్రాణాలు తియ్యడానికి దీనిని ఉపయోగిస్తారు." వికటంగా నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్ మాటలూ, ప్రవర్తన నరేంద్రను అయోమయంలో ముంచెత్తాయి. అతను అయోమయంనుండి తేరుకోక ముందే ప్రతాప్ చేతిలో పిస్తోలు నిప్పులు కురిపించింది.

నరేంద్ర నేల కూలిపోయాడు.

అచేతనంగా పడిపోయిన నరేంద్రను, అతని గుండె నుండి కారుతున్న రక్తాన్ని పిచ్చిగా చూస్తూ సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాడు ప్రతాప్.

కుర్చీలో కూర్చుని, సీసాలో మిగిలిన విస్కీని మెల్లగా సిప్ చెయ్యసాగాడు.

హత్య చేసానన్న భయం అతనిలో ఏ కోశానా కనిపించ లేదు.

అది నిర్జనమైన ప్రాంతం. అక్కడికి ఎవరూ రారు. అంతే కాకుండా సైలెన్సర్ పిస్తోలు వుపయోగించినందువలన పిస్తోలు శబ్దంకూడా చుట్టుపక్కల వినిపించదు. అదే అతని ధైర్యం.

"లెటజ్ సెలబ్రేట్ దిస్ అకేషన్" మెల్లగా తనలో తనే గొణుక్కున్నాడు.

ఫులావ్ ప్యాకెట్ ముందుకు లాక్కుని ఫేస్ట్ చేసేడు.

భారంగా కాలం దొర్లిపోయింది.

గంట దాటిన తర్వాత ఫోన్ దగ్గరకు మెల్లగా నడిచాడు. చేతి రుమాలును తీసి, దాంతో జాగ్రత్తగా రిసీవర్ని ఎత్తి పట్టుకుని, నెంబర్ డయల్ చేసాడు.

"హల్లో! పోలీస్ స్టేషన్ ప్లీజ్!"

"యస్! ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్ స్పీకింగ్..."

"నమస్తే సార్? నా పేరు నరేంద్ర. నన్నెవరో హత్య చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు."

"వాట్!" అని అదిరిపడి "మీరెక్కడ్నుంచి మాట్లాడుతున్నారు" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"చెప్పడానికి వ్యవధిలేదు ఇన్‌స్పెక్టరుగారూ! మీరు వెంటనే మొదలియార్ స్ట్రీట్‌లో పదవనంబరు ఇంటికి రావాలి. లేకపోతే నా ప్రాణాలు పోతాయి" భయంగా అన్నాడు ప్రతాప్.

"యస్! ఇప్పుడే వస్తాను."

ఫోన్ డిస్కనెక్టయింది.

గర్వంగా నవ్వుకున్నాడు ప్రతాప్. ఫోన్‌లో భయాన్ని అంతబాగా నటించినందుకు తనను తనే మెచ్చుకున్నాడు.

"తెలివిగా పోలీసుల్ని ముప్పతిప్పలు పెడతాను. ఈ కేసును 'సాల్వ్' చేయలేక పోలీసులు తలలు పగలకొట్టుకోవలసిందే" అనుకుంటూ తల పంకించాడు.

వీధి తలుపు తెరుచుకుని చీకట్లో కలిసిపోయాడు ప్రతాప్.

4

"నగరంలో నాలుగురోజులలో మొత్తం నాలుగు హత్యలు జరిగాయి. మొదటిహత్య—హతుని పేరు నరేంద్ర. సదరన్ డ్రగ్ మేన్యుఫేక్చరర్స్ కంపెనీలో కెమికల్ యింజనీర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. తన నెవరో హత్య చేయాలనుకుంటున్నారనీ హతుడు ఫోన్ చేసిన మీదట నేను వెంటనే వెళ్ళేను. నాకు అతని శవం దర్శనం యిచ్చింది. హంతకుడు ఆధారాంశేపీ వదిలి పెట్ట

లేదు. వేలిముద్రలు దొరకలేదు.

హతుడి కళ్ళలో ఆశ్చర్యాన్నిబట్టి హంతకుడు అతనికి తెలిసినవాడే అయ్యుండాలని భావించేను.అంతేగాకుండా ఆ రోజు పార్టీ చేసుకున్నట్లుగా అక్కడున్న విస్కీ బాటిల్, పులావ్ ప్యాకెట్లు, కాల్చేసిన సిగరెట్లు,రెండు గ్లాసులు తెలియజేస్తున్నాయి..." చెప్పటం ఆపి డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్ ముఖంలోకి చూశాడు ఇన్ స్పెక్టర్ మోహన్ కుమార్.

"అయితే ఆ రోజు పార్టీలో పాల్గొన్న వ్యక్తులెవరో తెలిసిందా?" అడిగాడు అరుణ్ కుమార్ సాలోచనగా.

"తెలుసుకోలేదు."

"వెంటనే ఆ యేర్పాట్లు చూడు. అతనికి డైరీ రాసే అలవాటుందేమో, వెతికి చూడు. ఇంట్లో వస్తువులన్నీ మరోసారి చెక్ చెయ్" చకచక ఆదేశాలిచ్చేడు.

"ఇకపోతే రెండవది—హతుడు బిజినెస్ మాగ్నెట్ రంగనాథరావుగారు. అతను బ్యాంకునుంచి లక్షరూపాయల క్యాష్, తీసుకువస్తుండగా అతన్ని దోచుకుని హత్య చేయడం జరిగింది. అతని శవం ఊరి చివర పబ్లిక్ బూత్ దగ్గర దొరికింది.ఇతనుకూడా చనిపోయేముందు తననెవరో చంపాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్లు ఫోన్ లో చెప్పాడు. అయితే మేం వెళ్ళేసరికి మళ్ళీ శవం కనిపించింది."

మిగతా రెండు హత్యల గురించికూడా వివరించి చెప్పేడు మోహన్ కుమార్.

"హత్య జరిగే తీరునుబట్టి, హంతకుడు ఒకడేనని తెలుస్తోంది. హత్యాయుధం నాలుగు హత్యలకి ఒకే పిస్తోలు. హత్యచేసిన ప్రతిసారీ నాకు ఫోన్ కాల్ వచ్చేది."

"ప్రతిసారీ హతుడినుండే ఫోన్ కాల్ వచ్చేదా?"

పాలోచనగా చూస్తూ అడిగాడు.

"అవును. హతుడే ఫోన్ చేసేవాడు."

నొసలు చిట్లించేడు అరుణ్‌కుమార్.

"ఇదెలా సాధ్యం?"

"అంతేకాదు. ఇంకో విచిత్రం వుంది. హత్య జరిగిన తర్వాత హతుడు ఫోన్ చేసినట్లుగా పోస్టుమార్టమ్ రిపోర్టువలన తేలింది."

"నాన్సెన్స్! హత్య జరిగిన తర్వాత హతుడు ఫోన్ చేయడమేమిటి? చచ్చినవాళ్లెక్కడయినా ఫోన్ చేస్తారా?" విసుగ్గా అన్నాడు అరుణ్‌కుమార్.

"యస్! మిస్టర్ అరుణ్‌కుమార్! ఇటీజ్ ట్రూ. పది గంటలప్పుడు తనను ఎవరో హత్య చేయబోతున్నట్లుగా, వెంటనే వచ్చి కాపాడమంటూ ఫోను వచ్చేది. తీరా వెళ్ళేక అతని శవం దర్శనమిచ్చేది. పోస్ట్‌మార్టమ్ రిపోర్టులో హతుడు ఎనిమిది గంటలకే చనిపోయినట్లుగా ధృవపరచబడివుంది. నాలుగుసార్లు కూడా యిలాగే జరిగింది."

మోహన్‌కుమార్ చెప్పిందంతా జాగ్రత్తగా విన్నాడు డిటెక్టివ్ అరుణ్‌కుమార్. అతని మస్తిష్కం ఆలోచనలతో వేడెక్కింది.

"నో! ఇటీజ్ యింపాజిబుల్. హత్య జరిగిన తర్వాత హతుడు ఫోను చెయ్యగలగడం దుర్లభం. ఇందులో ఏదో మోసం వుంది. ఫోనుమీద వేలిముద్రలున్నాయా?" అడిగాడు.

"లేవు!"

"ఐ. సి. హంతకుడు తెలివిగానే ప్రవర్తిస్తున్నాడు. కాని ఫోన్‌కాల్స్‌లోని మిస్టరీ అర్థమైపోయింది."

సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకున్నాడు డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్.

"ఫోన్ కాల్స్ మిస్టరీ ఏమిటి?"

"ఏంలేదు. హత్యచేసిన తర్వాత హంతకుడే ఆ విధంగా ఫోను చేస్తున్నాడు."

"ఈజిట్!" ఆశ్చర్యపోయేడు.

"అవును. అందుకే టెలిఫోన్ మీద తన వేలిముద్రలు తుడిచిపెడుతున్నాడు. హతుడు తన వేలిముద్రల్ని తుడిచేసే అవసరం లేదుకదా?" అన్నాడు అరుణ్ కుమార్.

అంత సింపుల్ విషయం తన బుర్రకి తోచనందుకు తనను తను తిట్టుకున్నాడు మోహన్ కుమార్.

"మరి యీ మర్డర్స్ మిస్టరీ ఏమిటి?"

"అది యింతవరకు అంతుబట్టడంలేదు. నువ్వోపని చెయ్. హతులందరికీ మధ్య యేదన్నా సంబంధం వుందేమో చూడు. ఏదన్నా వుందనుకుంటే ఈ కేసు ముందుకి సాగే అవకాశముంటుంది. హతులకు శత్రువు లెవరన్నా వున్నారేమో ఎంక్వయిరీ చేయించు. మొత్తం వివరాలు నాకు వెంటనే అందించు."

తలాడించేడు యిన్స్పెక్టర్ మోహన్ కుమార్. లేచి నిలబడ్డాడు.

మోటార్ సైకిలు స్టార్టయి వెళ్ళిపోయిన శబ్దం వినిపించింది డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్ కి.

5

ఎర్రరంగు చెవర్లెట్ కారు రివ్వున దూసుకు పోసాగింది.

బస్టాపుదగ్గర సడన్ బ్రేకు పడింది కారుకి.

దానికి కారణం—

బస్టాపులో ఓ అందమయిన అమ్మాయి వుండడమే!

కారులోని వ్యక్తి ఆమెను చూశాడు.

అతని కళ్ళు మెరిసాయి.

గులాబీరంగు ఛాయ, చక్రాల్లాంటి కళ్ళు, పొడుగైన ఎత్తు, మగాడిలోని మగతనాన్ని సవాలుచేసే బలిష్టమైన రొమ్ములు, దివినుంచి భువికి దిగివచ్చిన అప్సరసలా వుందామె.

తెల్లటి నైలాన్ చీర, అదే రంగు జాకెట్.

ఆమె జుట్టు పిరుదులు దాటి వేలాడుతోంది. సగం వరకు అల్లి, ఆ తర్వాత జుట్టును వదులుగా వదిలేసింది. చేతులులేని జాకట్టు ధరించినందువల్ల ఆమె జబ్బలు ముద్దొచ్చేలా అగుపిస్తున్నాయి. పల్చటి చీరలోనుంచి మెడలో మంగళసూత్రాలు కనిపిస్తున్నాయి.

పెదవులకు ఎర్రటి లిప్‌స్టిక్.

"గుడ్! బ్యూటిఫుల్ ఫిగర్!"

అతను లోలోన గొణుక్కుంటూ, తన చెవర్లెట్ కారు స్లో చేసి ఆమె ప్రక్కనే ఆపుజేశాడు.

"మేడమ్! యిప్పుడే బస్సు వెళ్ళింది. మరో అరగంట దాకా రాదు. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నా కారు యెక్కండి" అన్నాడు వినయంగా.

ఆ యువతి క్షణం ఆలోచించింది. ఆమె ఆలోచన కళ్ళల్లోనే కనిపించిందతనికి.

"సందేహించకండి. మీకు అభ్యంతరమైతే వెళ్ళిపోతాను."

ఈసారి అతను వేసిన అస్త్రం పనిచేసింది.

కారెక్కడానికి సిద్ధపడిందామె.

బాక్‌డోర్ తెరిచేడతను.

ఆ యువతి కారు ఎక్కింది.

మెత్తగా రోడ్డుమీద దూసుకుపోతోంది ఎర్రరంగు చెవర్లెట్ కారు.

"ఎక్కడకు వెళ్ళాలి?" అని అడిగేడతను.

ఆ యువతి ఎడ్రసు చెప్పింది.

"మీ పేరు?"

"సుజాత!" అని చెప్పింది.

"బ్యూటిఫుల్ నేమ్!" కామెంట్ చేశాడు.

అతను అలా అనడం ఆమెకి నచ్చలేదు. అతని వేపు అదోలా చూసింది.

అతను ఆమె వేపు దొంగచూపులు చూస్తున్నాడు. పళ్ళు కొరుకుతున్నాడు.

అతని ప్రవర్తన ఆమెకు భయం కలిగించింది.

అతని దృష్టి రోడ్డుమీద వున్నా మనసుమాత్రం ఆ యువతిమీదే వుంది.

ఆమె అందం అతన్ని ఆకట్టుకున్నట్టుంది. అతను కసిగా నవ్వుతున్నాడు. అప్రయత్నంగా అతని నవ్వు బయటికి వినిపించింది.

ఆమె అదిరిపడింది.

ఇంతలో చెవర్లెట్ కారు మలుపు తిరిగింది.

"మా ఇల్లు అటుకాదు" అరిచిందామె.

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. నోరు మూసుకుని పడి వుండు" గదమాయించాడు.

ఆమె గుండె ఆగినంత పనయింది.

అంతలోనే ఆమె ముక్కుపుటాలకు క్లోరోఫారమ్ వాసన సోకింది. అతను క్లోరోఫారమ్ ముంచిన రుమాలును ఆమె ముక్కుకి అదిమిపెట్టాడు.

ఆమె తల వాల్చేసింది.

పది నిముషాల్లో ఒక చిన్న పెంకుటింటి ముందు ఆ పేడు కారుని.

6

సుజాతకి స్పృహ వచ్చింది.

గది మధ్యలో మంచంమీద పడి వుందామె. చటుక్కున లేచి మంచంమీద కూర్చుంది. చుట్టు చూసింది. తలుపులన్నీ బిగించి వున్నాయి.

తను ప్రమాదంలో యిరుక్కున్నట్లు తెలుసుకుంది.

ఆమె కళ్ళల్లో నీరు తిరిగింది.

కార్లో అతను కసిగా నవ్వుకోవడం, తనవేపు దొంగ చూపులు చూడ్డం గుర్తుకొచ్చేయి సుజాతకి. దాంతో అతనేం చేయబోతున్నాడో తెలిసి గుండెలు దడదడలాడేయి.

గబుక్కున లేచి తలుపులన్నీ తట్టి చూసింది. ఒక్క తలుపూ తెరుచుకోలేదు.

ఏడుపు వచ్చేసింది సుజాతకి. చెంపలమీదుగా కన్నీళ్లు ధారలు కారుతున్నాయి.

తనిక్కడికొచ్చి ఎంత సేపయ్యిందో? ఇంటి దగ్గర ఆయన తన రాకకోసం ఎదురు చూస్తూంటారు. ఆమె దుఃఖం గుండెల్లోంచి పొంగుకొచ్చింది. వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

ఏడుస్తున్న ఆమె వులిక్కిపడింది. ఎవరో నడిచి వస్తున్న బూట్ల చప్పుడు!

బూట్ల చప్పుడు క్రమంగా తనకు దగ్గరౌతుంది.

వచ్చేదెవరు? చెవర్లెట్ కార్లో మనిషేనా?

తలుపుల దగ్గర ఆ శబ్దం ఆగిపోయింది.

తలుపులు తెరుచుకుంటున్నట్లు కిర్రుమని చప్పుడైంది.

ఆత్రుతగా తల తిప్పి గుమ్మంవేపు చూసింది.

తలుపులు తెరుచుకున్నయ్.

గుమ్మంలో ఓ మనిషి ప్రత్యక్షమయ్యేడు. అతను చెవ్రొలెట్ కార్లో మనిషే!

పకపకమని నవ్వేడతను.

సుజాత గుండెలు చెదిరిపోయేయి ఆ నవ్వుకి.

"మోసపోయేవని బాధగా వుందా?"

ఆమె గొంతు పెగలడంలేదు. అతనివేపు బిత్తర చూపులు చూడసాగింది.

అతను ఆమెకి దగ్గరగా రాసాగాడు. సుజాత బెదిరి వెనక్కి అడుగేసింది.

"భయంగా వుందా?"

"నన్నెందుకు తీసుకు వచ్చావ్ యిక్కడికి? నేను నీకు ఏం అపకారం చేసాను?" గుండె దిటవు చేసుకుని అడిగింది.

"ఒక ఆడదాన్ని, మగాడు ఎందుకు చెరబడతాడు. అందుకే నిన్ను తీసుకొచ్చాను. నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావ్" నవ్వాడతను.

"అంటే...నన్ను...?" అంది గుండెలమీద భయంగా చేయివేసుకొని.

"ఆ! నీ అందం పీల్చి పిప్పి చేస్తాను"

ఆమె ఎండుటాకులా గజగజ వణికిపోయింది.

"రా! మజా చేసుకుందాం" అన్నాడు మరో అడుగు ముందుకేసి.

"ప్లీజ్! నన్ను వదిలేయ్. నేను వివాహితను. నీకిది

ధర్మంకాదు."

"పెళ్లైనదానవయితే యింకా మజాగా వుంటుంది. రా!"

అంతలోనే ఆమెలో ఏదో ధైర్యం ఆవహించింది.

"షటప్! నా బొందిలో ప్రాణముండగా నీ వశం కాను" కోపంగా అంది.

అతను వికటంగా నవ్వి "ఇంతకుముందు ఎందరో ఈ మాట చెప్పారు. ఆఖరికి నాకు లొంగిపోక తప్పలేదు."

"ఇంపాజిబుల్! నా ప్రాణం పోయినా నేను నీకు లొంగను" అరిచిందామె ఆవేశంగా.

"నీ ప్రాణం ఎలాగూ తీస్తాను. అందుకే ఆ ప్రాణం తీసేలోగానే నీ అందం పీల్చి పిప్పిచేస్తాను" అంటూ పరిహాసంగా నవ్వి, చటుక్కున నవ్వాపి "కమ్ హియర్ డార్లింగ్" అన్నాడు కౌగిట్లోకి ఆహ్వానిస్తూ.

అతనికి దూరమౌతూ గోడవేపు పరిగెత్తింది సుజాత.

"ఎంతదూరం పరిగెట్టినా తప్పించుకోలేవు సుజాతా!"

ఒక్కొక్క అడుగు ఆమెవేపు వేస్తున్నాడతను.

"వద్దు. నా మాట విను. ప్లీజ్! నన్ను విడిచిపెట్టు. లీవ్ మీ" ప్రాధేయపడుతోందామె.

కర్కశంగా నవ్వేడతను.

సుజాత గోడకు అనుకుని భయవిహ్వాలయై చూసిందతన్ని.

మృత్యుహస్తంలా అతని చెయ్యి ఆమె జాకెట్టుమీద పడింది.

కెవ్వుమని అరిచింది సుజాత.

"రాక్షసుడా! నన్ను విడిచిపెట్టు"అగుస్తోంది సుజాత.

ఆమె ఆక్రందన అరణ్యరోదనే అయింది.

"వదలడమా? నిన్నేకాదు అందంగా కనిపించే ఏ ఆడదాన్నీ వదలను. నిన్ను కసిదీరా...కరువుదీరా అనుభవించి..." వికటంగా నవ్వేడు.

అతను నవ్వు సుజాత చెవుల్ని చిల్లులు పెడుతోంది. గుండెలు జలదరిస్తున్నాయా నవ్వుకి.

"అన్నయ్యా! నీ చెల్లెలు లాంటిదాన్ని...నన్ను వదిలేయ్" రెండు చేతులెత్తి దండం పెట్టింది.

"ఛట్! అన్నయ్యా అని పిలిచినంతమాత్రాన వదిలేస్తానని అనుకున్నావా? నిన్ను అనుభవించనిదే నేను నిద్రపోలేను."

గబుక్కున ఆమె పైట చెంగు అందుకుని గట్టిగా గుంజాడు.

మొత్తం చీర అతని చేతిలోకి ఊడి వచ్చింది.

సుజాత జాకెట్, లంగాతో నిల్చుంది. రెండు చేతులతో గుండెల్ని కప్పుకుంది. అతను ఒక్కో అడుగు ముందుకేస్తున్నాడు.

సుజాత యింకా వెనక్కి వెళ్ళాలని ప్రయత్నించింది. వెనుక గోడ వెక్కిరిస్తూ అడ్డువచ్చింది.

సుజాతలో ధైర్యం సన్నగిల్లుతోంది.

అతను సుజాత రెండు భుజాలు గట్టిగా పట్టుకుని తన గుండెలకి హత్తుకున్నాడు.

తన శక్తినంతా కూడదీసుకుని రెండు చేతుల్ని అతని మొహంమీదకు విసురుతూ, అతన్ని వెనక్కి నెట్టింది సుజాత.

అతను తూలిపడ్డాడు వెనక్కి. మొహాన వున్న 'మాస్క్' వూడిపడింది.

అతన్ని చూసి సుజాత ఆశ్చర్యపోయింది.

"నువ్వా?"

"అవును_నేనే" అంటూనే చటుక్కున లేచి, ఆమె జాకెట్‌పై చేయివేసి గుంజాడు.

జాకెట్ చిరిగి పీలికలై అతని చేతిలోకి వచ్చింది.

బ్రాసరీలోంచి బయటకు ఉరకాలని చూస్తున్నాయి సుజాత వక్షోజాలు.

అతని కళ్ళు మెరిసాయి.

అంతే! అతను సింహంలా ఆమెపైకి విజృంభించాడు.

7

"ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ! నిన్నట్నుంచి నా భార్య కనిపించడం లేదు" అన్నాడతను లోనికి రాగానే.

అతన్ని కూర్చోమని చెప్పి "ఎవరింటికేనా వెళ్ళిందేమో కనుక్కున్నారా?" అని అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్.

"మొదట నేనూ అలానే అనుకుని రాత్రివరకూ ఆగాను. రాత్రి పది గంటలు దాటిపోతున్నా రాకపోవడంతో, ఆమె గురించి స్నేహితుల యిళ్ళల్లోనూ, యితర ముఖ్యస్థలాల్లోను ఎంక్వయిరీ చేసాను. అసలామె నిన్నంతా ఎవరికీ కనిపించనే లేదట."

"ఆమె బయటకి వెళ్ళిన కారణం తెలుసా?"

"ఆ! షాపింగ్ కని బయల్దేరింది. తెలిసిన షాపులన్నింట్లోను అడిగాను. అసలక్కడికి రాలేదని చెప్పారు."

యింతలో ఫోన్ మ్రోగింది.

మోహన్‌కుమార్ రిసీవరెత్తి "ఇన్‌స్పెక్టర్ స్పీకింగ్" అన్నాడు.

"నన్ను చంపేస్తున్నారు ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ!"

హృదయ విదారకమైన గొంతు వినిపించింది ఫోన్‌లో.

అదిరిపడ్డాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్.

ఆ గొంతు ఆడో, మగో అర్థం కావడంలేదతనికి.

"మీ రెవరు? ఎక్కడ్నుంచి మాట్లాడుతున్నారు?" సిబ్బందిని రడీకమ్మని కళ్ళతోనే ఆదేశాలిచ్చాడు మోహన్‌కుమార్.

"నా పేరు సుజాత. అడయార్ బీచ్ నుంచి..."

ఫోన్ డిస్కనెక్టయింది.

టైమ్ చూసుకున్నాడు మోహన్‌కుమార్.

ఉదయం తొమ్మిది గంటలు కావస్తూంది.

"ప్రభాకర్ గారూ! సుజాత..."

"ఆమె నా భార్య."

"ప్లీజ్! ఫాలోమీ" అని చెప్పి, డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్‌కి ఈ విషయం తెలియజేసే పని టూనాట్‌ఫోర్‌కి అప్పగించి, బయల్దేరాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్.

అయిదు నిమిషాల్లో పోలీస్ జీపు అడయార్ బీచ్ దగ్గర ఆగింది.

దూరంగా యిసుకలో మనుషుల గుంపు కనిపించింది.

అటువేపు నడిచాడు మోహన్‌కుమార్. మిగిలినవాళ్ళు అనుసరించారు.

జనం చుట్టూ గుమిగూడి వున్నారు.

మళ్ళా తనకు శవమే దర్శనమిస్తుందని అర్థమైంది మోహన్‌కుమార్‌కి.

జనాన్ని తప్పించుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్.

కళ్ళు తిరిగినట్టయింది.

ఇసుకలో వెల్లకిలా ఓ స్త్రీ శవం!

మూడుచోట్ల కత్తిపోట్లు!!

మోకాళ్ళదాకా లంగా లేచిపోయి, తొడలు సన్నగా కనిపిస్తున్నాయి. బ్రాసరీలోంచి వక్షోజాలు అర్ధనగ్నంగా కనిపిస్తున్నాయి. బుగ్గలమీద పంటిగాట్లు స్పష్టంగా వున్నాయి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్ భుజం మీదనుంచి యిసకలోనికి చూసాడు ప్రభాకర్.

వెనువెంటనే పిచ్చివాడిలా అరిచాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! యీమే... యీమె నా భార్య."

మోహన్‌కుమార్ అతని భుజంమీద చెయ్యివేసి ఓదార్పుగా గట్టిగా నొక్కి, రొటీన్ డ్యూటీలో పడ్డాడు.

పది నిముషాల్లో పోలీస్ డాక్టర్, ఫోటోగ్రాఫర్ అతని ముందు ప్రత్యక్షమయ్యేరు.

డిటెక్టివ్ అరుణ్‌కుమార్ కూడా ఆ సమయానికే చేరుకున్నాడు.

'అయిదో హత్య' అనుకున్నాడు డిటెక్టివ్ అరుణ్‌కుమార్ శవాన్ని చూస్తూనే.

శవం ముందు నిలబడి పరీక్షగా చూసేడు అరుణ్‌కుమార్. హతురాలి కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. దాన్నిబట్టి హంతకుడు ఆమెకు తెలిసినవాడై వుండాలి. శరీరంమీద అక్కడక్కడ రక్కులు కనిపించాయి. హతురాలికీ, హంతకుడికీ మధ్య పెనుగులాట లాంటిది జరిగిందని స్పష్టమౌతుంది.

హంతకుడికి సంబంధించిన ఆధారాలేమైనా దొరుకుతాయేమోనని చుట్టుప్రక్కల వెదికి చూసాడు. అతని ప్రయత్నం ఫలించలేదు.

"డాక్టర్! మీ పని కానివ్వండి."

అరుణ్‌కుమార్ మాట పూర్తి కాకముందే పోలీస్ డాక్టర్ పనిలో నిమగ్నుడైనాడు.

"రాత్రి రెండు గంటల తర్వాత, అయిదు గంటల లోపల మరణం సంభవించింది."

"వాట్! అయిదు గంటలకు ముందా?"

"అవును. అంతేగాకుండా హత్యచేసేముందు ఈ మెను ఒక వ్యక్తి నాలుగుసార్లు అనుభవించడంగాని, లేక నలుగురు వ్యక్తులు అనుభవించడంగాని జరిగింది." అనేసి అతను తన డ్యూటీలో పడ్డాడు.

'మళ్ళీ హంతకుడు ఫూల్ చేసాడు. రాత్రెప్పుడో చంపేసి, ఉదయం తొమ్మిది గంటలకు తనకు ఫోన్ చేసాడు. ఈ మర్డర్స్ మిస్టరీ ఏమిటో అంతుబట్టలేదు ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్‌కి.

డిటెక్టివ్ అరుణ్‌కుమార్ కోసం చూసేడతను. ప్రభాకర్‌తో మాట్లాడుతూ కన్పించాడు అరుణ్‌కుమార్. అటువేపు నడిచాడు. అంతవరకూ ప్రభాకర్ ఏడ్చినట్లుంది.

అతని కళ్ళు ఎర్రబారాయి.

"మీ భార్యను చంపేంత కక్ష ఎవరికేనా ఉండేమో చెప్పగలరా?" అని అడిగాడు ప్రభాకర్‌ని డిటెక్టివ్ అరుణ్‌కుమార్.

"ఆమెను ఎవరో అనుభవించారు. ఇది కక్షగట్టి చేసిన పనే" అన్నాడు మళ్ళీ.

అతను ఆలోచించాడు.

"ప్రతాప్! ప్రతాప్ ఇలా చేసే అవకాశముంది."

ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్ ఆ పేరు వింటూనే అదిరిపడ్డాడు.

"కల్పనా ప్రొడక్టివ్ కంపెనీలో పనిచేస్తున్న ప్రతాపా?"

"అవును అతనే!"

"అరుణ్ కుమార్! ఈ ప్రతాప్ మొదట హత్య చేయబడిన నరేంద్రతో ఆ రోజు పార్టీలో పాల్గొన్నాడు. ఆ విషయం నరేంద్ర డైరీలో రాసి వుంది" అని తిరిగి చెప్పాడు ఇన్ స్పెక్టర్ మోహన్ కుమార్.

"ప్రతాప్ మీ భార్యను అనుభవించి, హత్య చేసేంత బలమైన కారణమేమిటో చెప్పగలరా?" అని అడిగాడు అరుణ్ కుమార్.

"అతను సుజాతను గాఢంగా ప్రేమించాడు... కాని సుజాత నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంది."

"ఐ. సీ" అంటూ తల పంకించాడు డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్.

8

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ నర్సింగ్ హోం ముందు ఆగింది ఒక ఫియట్ కారు.

అందులోనుంచి ఓ వ్యక్తి దిగాడు. అతను ముస్లిమ్‌లా వున్నాడు.

సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడు. పైజామా, షర్వానీ, పిల్లిగడ్డం, తురకవాళ్ళ టోపీ, గిల్టు ఫ్రేమున్న కళ్ళద్దాలు ఫ్రెంచ్‌కట్ మీసాలు.

అతను కారు దిగి చుట్టూ చూశాడు.

ఇద్దరు వ్యక్తులు మాట్లాడుకుంటూ కనిపించారు.

ఒకతను — సుమారు ఆరడుగుల ఎత్తు వున్నాడు. ఫెల్టు హేట్ అతని ముఖాన్ని సగానికి పైగా దాచేస్తోంది. అతనికి ప్రక్కనే మోటారుసైకిల్ స్టాండ్ వేసి వుంది.

రెండవ వ్యక్తితో మాట్లాడుతూ ఫియట్ కారువేపు చూస్తున్నాడన్న విషయం గ్రహించాడు ముస్లిమ్‌వ్యక్తి.

రెండవమనిషి—అతనికి యేభైయేళ్ళుంటాయి. తల నెరిసింది. అయినా మొహంలో ముడతలు కనిపించడం లేదు. మిలటరీలో పనిచేసినవాడిలా దృఢంగావున్నాడు. టక్ చేశాడు. లాంగ్‌కోటు వేశాడు. కాని గుండీలు పెట్టుకోలేదు. నోట్లో పైపు వెలుగుతోంది. మీసాలు పెట్టుడు మీసాల్లా బొద్దుగా వున్నాయి. చేతికర్ర ఆసరాతో నిలబడి, ఫెల్ట్‌హేట్ వ్యక్తితో మాట్లాడుతున్నాడు.

ముస్లిమ్ తల పంకించి, నర్సింగ్‌హోం లోపల ప్రవేశించాడు.

డాక్టరు చంద్రశేఖర్ మంచి హస్తవాసియైన వైద్యుడయినందువల్ల నర్సింగ్‌హోమ్ పేషెంట్లతో నిండి వుంటుంది ఎప్పుడూ. డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ రోగులను పరీక్షిస్తున్నాడు.

"డాక్టర్!" ఆందోళనగా పిలిచాడు ఫియెట్ కారులోంచి దిగిన ముస్లిమ్.

పేషెంటుకి యింజక్షన్ యిస్తున్న డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ రోగి చెయ్యి పట్టుకునే వెనుతిరిగి చూశాడు.

ఎదురుగా ఓ ముస్లిమ్ యువకుడు!

అతను ఎందుకో ఆందోళనపడుతున్నాడని గ్రహించి "ఎవరు మీరు? ఏం జరిగింది?" అని అడిగాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్, పేషెంటుకి యింజక్షన్ యివ్వడం పూర్తిచేసి, సిరంజిని వేడినీళ్ళలో క్లీన్ చేస్తూ.

"డాక్టర్ మా ఫాదర్ మరణదశలో వున్నారు. మీరు అర్జంటుగా వచ్చి మా ఫాదర్ని కాపాడాలి',

అతని గొంతులో దుఃఖం పెల్లుబికింది.

"ఎక్కడున్నారు మీ ఫాదర్? బయట కార్లో వున్నారా?"

"లేదు. మీరు మా యింటికి రావాలి."

"మీ పేరు?"

"ఏన్సర్ హుస్సేన్."

"చూడండి హుస్సేన్ గారూ! నాకోసం యెందరో పేషెంట్స్ కాచుక్కూర్చున్నారో నేను చెప్పకుండానే మీకు తెలుస్తోంది. వీళ్ళ పని చూసి, అందర్నీ పంపించాక, నేను రౌండ్స్‌కి వెళ్ళాలి. కనుక, బయటికి వెళ్ళి పేషెంట్స్‌ని చూడ్డానికి నాకు టైముండదు. మీరు మరోలా భావించకుండా యింకో డాక్టర్‌ని పిలుచుకు వెళ్ళండి" అన్నాడు మరో పేషెంటుని రమ్మని కళ్ళతో సైగ చేస్తూ.

ఏన్సర్ హుస్సేన్ మొహంలో దిగులు ఆవరించింది. అతను ఒక్కసారిగా నిరుత్సాహపడ్డాడు. డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ అలా చెప్పేసరికి అతను కంగారుపడ్డాడు.

"డాక్టర్! అలా చెప్పకండి డాక్టర్! నా తండ్రి చావు బ్రతుకుల్లో వున్నాడు. ఈ వూళ్ళో మిమ్మల్ని మించిన డాక్టర్లెవ్వరూ లేరు. మీరు కాకుంటే నా తండ్రిని యింకెవరూ బ్రతికించలేరు. నాకున్నది తండ్రి మాత్రమే. నన్ను ఒంటరిని చేయకండి డాక్టర్!" అతని గొంతు గద్గదమైంది.

"హుస్సేన్ గారూ! మీ ఫాదర్‌కి అంత సీరియస్‌గా వున్నప్పుడు యిక్కడికి తెచ్చివుంటే బాగుండేది."

"లేదు డాక్టర్! ఆయన మంచంమీదనుంచి కదిలే స్థితిలో లేరు డాక్టర్! మా ఫాదర్ ప్రాణాలకంటే

నాకు డబ్బు ముఖ్యంకాదు. మీరుగనుక వచ్చినపక్షంలో వెయ్యి రూపాయలు ఫీజు చెల్లించడానికి నేను సిద్ధం" అంటూనే అతను జేబులో చెయ్యిపెట్టి డబ్బు తీశాడు.

"డాక్టర్! ప్రస్తుతం యీ డబ్బు వుంది. మిగిలింది యింటిదగ్గర యిస్తాను. నా బాధను ఆందోళనను అర్థం చేసుకోండి..."

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ సందేహించాడు.

"సందేహించకండి డాక్టర్! నా కార్లో తీసుకువెళ్ళి మళ్ళీ అరగంటలో యిక్కడ మిమ్మల్ని డ్రాప్ చేసి వెళతాను."

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ క్షణం ఆలోచించాడు. ఒకే ఒక కేసు. వెయ్యి రూపాయలు. డబ్బు అతని కళ్ళ ముందు కదిలింది. అతని వెంట వెళ్ళడానికే నిశ్చయించు కున్నాడు.

ఏన్సార్ హూస్టోన్ యిచ్చిన డబ్బు జేబులో పడేసుకుని "నర్స్" అని పిలిచాడు.

"ఎస్ డాక్టర్!" అంటూ నర్సు అతనిముందు ప్రత్యక్ష మైంది.

"నేను అర్జంటు కేసు చూడ్డానికి యీయనవెంట వెళు తున్నాను. ఈ వేళకి బయట పేషెంట్సు విషయం నువ్వు చూడాలి. కొత్త కేసులుంటే నేను వచ్చి చూస్తాను. ఆ తర్వాతే రౌండ్స్‌కి బయల్దేరదాం."

"ఓ. కే. డాక్టర్" అంది నర్స్.

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ మెడిసన్ చెస్ట్‌లో తనకు కావలసిన మందులు సర్దుకున్నాడు.

ఏన్సార్ హూస్టోన్ అతని చేతిలో మెడిసన్ చెస్ట్ అందు కుని బయటికి దారితీశాడు.

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ అతన్ని అనుసరించాడు.

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ నర్సింగ్ హోమ్ బయటవున్న ఫియెట్ కారు బాక్ డోర్ తెరిచి కూర్చున్నాడు. ఏన్సర్ హుస్సేన్ డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చొనబోతూ యింతకు ముందు కనిపించిన లాంగ్ కోటు, ఫెల్ట్ హేటు వ్యక్తుల కోసం చూశాడు. చెట్టుక్రింద మోటార్ సైకిలుమీద కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తూ కనిపించాడు. అతని ప్రక్కని ఉండవలసిన లాంగ్ కోటు మనిషి కనిపించ లేదు. ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి సిగరెట్టు కాలుస్తూ శూన్యం లోకి చూస్తున్నాడు.

ఏన్సర్ హుస్సేన్ కారులో కూర్చుని స్టార్టు చేశాడు.

వింటినుంచి వెలువడిన బాణంలా, అడ్డం వచ్చిన జనాన్ని చెల్లాచెదరు చేస్తూ రోడ్డుమీద దూసుకుపోతోంది ఏన్సర్ హుస్సేన్ ఫియెట్ కారు.

ఆరున్నర కావస్తూంది.

నగరమంతా విద్యుద్దీపాల వెలుగుతో నిండివుంది. కాని వేసవికాలవడంవలన యింకా చీకటిపడలేదు.

రోడ్డును మింగేస్తూ పరుగులెడుతోంది ఫియట్ కారు. ఏన్సర్ హుస్సేన్ చేతిలో స్టీరింగ్ మెలికలు తిరగ సాగింది.

అవతల పేషెంటు పరిస్థితి సీరియస్ గా వుండబట్టే హుస్సేన్ అంత రాష్ గా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడని అర్థం చేసుకున్నాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్.

సముద్రపు అలలవలె ఉవ్వెత్తున లేచిపడుతున్నాయి హుస్సేన్ మస్తిష్కంలోని ఆలోచనలు.

ఎవరీ ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి? ఉన్నట్టుండి లాంగ్ కోటు వ్యక్తి ఎందుకు మాయమయ్యేడు?

ఈ అగంతకులెవ్వరు? తన కారువేపు ఎందుకు దొంగతనంగా చూడసాగారు? తనకేదైనా చేయబోతున్నారా? తను అపాయంలో చిక్కుకోబోతున్నాడా?

ఆలోచనలు మస్తిష్కాన్ని వేడెక్కిస్తున్నయ్.

అప్రయత్నంగా హుస్సేన్ దృష్టి రియర్‌వ్యూ పైన బడింది.

వెంటనే అదిరిపడ్డాడు.

ఫెల్ట్ హేట్ వ్యక్తి!

మోటారు సైకిల్ మీద వెంటాడుతున్నాడు.

ఏస్సార్ హుస్సేన్ గుండెలు దడదడలాడాయి.

పళ్ళు కొరికాడు. అతనిలో ఏదో పట్టుదల పొడసూపింది. ఆవేశంగా ఏక్సిలేటర్ని అదిమాడు. కారు గాలితో పోటీపడసాగింది. కారుకీ, మోటార్ సైకలుకీ మధ్యదూరం పెరగసాగింది. కసిగా నవ్వుకున్నాడు. సంతృప్తి అతని మొహం నాట్యమాడింది.

చకచకా ఆలోచించసాగాడు ఏస్సార్ హుస్సేన్.

అతనెందుకు వెంటాడుతున్నాడు? లాంగ్ కోటువ్యక్తి తనను వెంటాడేందుకు యితన్ని నియమించి తను తప్పుకున్నాడా? అతని ఉద్దేశం ఏమిటి?

ఉలిక్కిపడ్డాడు హుస్సేన్.

మళ్ళీ రియర్‌వ్యూలో ప్రత్యక్షమైంది మోటారు సైకిల్.

కారుకీ, మోటారుసైకిల్‌కీ మధ్యదూరం తరిగిపోసాగింది. క్రమంగా దానివేగం పెరుగుతోంది.

మోటారుసైకిల్ బారినుండి తప్పించుకోవాలి! ఎలా?

కారుకంటే వేగంగా ఆలోచనలు కదిలిపోతున్నాయ్.

క్షణంలో అతని ఆలోచనలు రూపం దాల్చి నట్టయింది.

వెంటబడుతున్న మోటారు సైకిల్ రేంజిలోనుండి మాయమవ్వడమే యిప్పుడతని లక్ష్యం!

అంతే! కారు వేగాన్నందుకుంది. స్టీరింగ్ అనూ హ్యంగా మెలికలు తిరగసాగింది. చూస్తుండగానే నాలుగైదు మలుపులు తిరిగి మళ్ళీ మెయిన్ రోడ్ లో ప్రత్యక్షమైంది కారు.

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ వెయ్యి రూపాయల లోకంలో పడిపోయాడు. అతని కళ్ళముందు వెయ్యిరూపాయలు నాట్యమాడసాగాయి. అతనికి జరుగుతున్నదేదీ తెలి యడంలేదు.

కారు సిటీ లిమిట్స్ దాటిపోయింది.

"మిస్టర్ హుస్సేన్! కారు ఊరు దాటిపోయింది. నన్నెక్కడికి తీసికెళుతున్నావ్?" అరిచాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్.

అతని అరుపును విననట్లు మౌనంగా వుండిపోయాడు ఏన్సర్ హుస్సేన్.

హుస్సేన్ డ్రైవింగ్ చేస్తూనే వెనక్కి తిరిగిచూశాడు మోటారుసైకిల్ కోసం.

ఫెల్ట్ హేటు వ్యక్తి యెక్కడా పత్తా లేదు. కను చూపు మేరలో మోటారుసైకిల్ కనిపించలేదు.

అతని పెదవులమీద చిరు దరహాసం మెరిసింది.

"మాట్లాడవేం హుస్సేన్? నన్నెక్కడికి తీసుకెళు తున్నావ్?" అయోమయంగా అడిగాడు.

"తొందర్లోనే తెలుస్తుంది. అందాకా నోర్మూసు కోండి డాక్టర్" అన్నాడు కటువుగా.

ఈసారి అతని గొంతు మారింది.

ఆ గొంతు ఎక్కడో విన్నట్టనిపించింది డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ కి.

"నువ్వు...నువ్వు ..ప్ర..."

డ్రైవింగ్ చేస్తూనే అతను నోటిమీదికి చెయ్యి విసిరాడు ఏన్సర్ హూస్టన్. అంతే! అతని నోరు మూత బడింది.

"నువ్వు గ్రహిస్తావని తెలుసు. కాని నోర్మూసుకు పడుండు" గదమాయించాడు.

డాక్టరు చంద్రశేఖర్ మూతిమీద తగిలిన దెబ్బను తడుముకుని, అయోమయంగా చూశాడతన్ని.

వూరికి దూరంగా ఓ చిన్న యింటిముందు ఆగింది షిరియెట్ కారు.

ఏన్సర్ హూస్టన్ కారు దిగి బాక్ డోర్ తెరిచాడు. జేబులోంచి పిస్తోలు తీశాడు.

"డాక్టర్! పిచ్చివేషాలు వెయ్యక. నేను చెప్పినట్టుగా విని బుద్ధిగా నడుచుకో. లేకపోతే పిచ్చికుక్కని కాల్చినట్టు కాల్చిపారేస్తాను. దిగండి."

డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ కారు దిగి నేలమీద అడుగు పెట్టాడు.

"ముందుకు నడవండి" ఆదేశించాడు.

ముందు డాక్టర్, అతని వెనుక పిస్తోలుతో ఏన్సర్ హూస్టన్ యింట్లో ప్రవేశించారు. ఇద్దరూ యింట్లో అడుగుపెట్టిన తర్వాత గది తలుపులు దగ్గరగా మూయబడ్డాయి.

9

ఫియెట్ కారు డిక్కీ తెరుచుకుని ఓ వ్యక్తి బయటికి దూకి ఆ యింటి వేపు చూసి తల పంకించాడు.

ఆ వ్యక్తి యెవరో గాదు — నర్సింగ్ హోమ్ దగ్గర కనిపించి మాయమైన లాంగ్ కోటు వ్యక్తి!

చటుక్కున అతని జేబునుంచి ట్రాన్స్‌మీటర్ బయటికి వచ్చింది. తను ఎక్కడున్నదీ తెలియజేసి ట్రాన్స్‌మీటర్ని తిరిగి జేబులో పడేసుకున్నాడు.

జేబులోంచి సిగరెట్టు తీసి వెలిగించుకున్నాడు.

చకచకా అయిదు నిముషాలు దొర్లిపోయాయి.

లోపల కెళ్ళిన మనుషులు యింకా తిరిగి రాలేదు. ఏం చేస్తున్నారు? ఒకవేళ లోపల అతన్ని...? ఆ ఆలోచన రాగానే శరీరం చమటలు పట్టినట్టయింది.

ఆలోచించి, అంతలోనే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి కోటు జేబులోవున్న పిస్తోల్ని తడిమి చూసుకుని అటు వేపు అంగలేశాడు.

లోపల్నుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

మెల్లగా తలుపులు నెట్టాడు.

"నేను నీకేం అపకారం చేశాను?" అది డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ గొంతు.

అతను నవ్వాడు. 'ఏం చేయలే'దన్నాడు నవ్వాపి.

"మరయితే నన్నెందుకు తీసుకువచ్చావ్?"

"హత్య చేయడానికి!" తేలిగ్గా అన్నాడు.

"హత్యా! మైగాడ్! నిజంగానా?"

"నిజమే."

లాంగ్ కోటు వ్యక్తి తలుపుల్ని మరికొంచెం నెట్టాడు. ఇప్పుడు ఏన్సర్ హుస్సేన్ చేయి, ఆ చేతిలో వున్న

పిస్తోలు, డాక్టర్ చంద్రశేఖర్ క్లియర్‌గా కనిపిస్తున్నయ్.

"అయితే హత్య చేసేవాడివి దార్లోనే ఎక్కడో చంపేయక, యింతదాకా తీసుకువచ్చావేం?" కొద్దికొద్దిగా తెరుచుకుంటున్న తలుపుల్ని గమనించాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్. తలుపు చాటున నిలబడిన వ్యక్తికూడా అతనికూడా అతనికి కనిపించాడు. అతనిలో ఇప్పుడు కొంచెం ధైర్యం ప్రవేశించింది.

ఏన్సర్ హుస్సేన్ గట్టిగా నవ్వాడు.

"పోలీసుల కళ్లలో మస్కా కొట్టడానికి! నిన్ను ఇప్పుడే చంపి, నీ శవాన్ని తెల్లవారేవరకూ యిక్కడే వుంచుతాను. ఆ తర్వాత నీ శవాన్ని ఏ రోడ్డుమీదో వదిలిపెడతాను. వదిలిపెడుతూ నీ పేరుతో 'నన్ను రక్షించండి.' అంటూ పోలీసులకో ఫోన్ చేస్తాను. వాళ్లు వచ్చేసరికి నీ శవం కనిపిస్తుంది. వాళ్ళు ఫోన్ చేయడానికి కొన్ని గంటల ముందే నువ్వు చనిపోయావని పోస్ట్‌మార్టమ్‌లో తేలుతుంది. ఈ మిస్టరీని ఛేదించలేక వాళ్ళు తలలు బ్రద్దలుకొట్టుకు చస్తారు." మరోసారి నవ్వాడు.

"అయితే నేను చావక తప్పదా?" భయం నటిస్తూ అన్నాడు డాక్టర్ చంద్రశేఖర్.

"అవును ఆఖరిసారిగా దైవాన్ని తలుచుకో" పిస్తోల్ని అతని గుండెలకు గురిపెడుతూ అన్నాడు.

చటుక్కున జేబులోంచి పిస్తోలు తీశాడు లాంగ్ కోటు వ్యక్తి. గురిచూశాడు.

'ఢాం!' మని పేలింది.

అతని గురి తప్పలేదు. ఏన్సర్ హుస్సేన్ చేతిలోని పిస్తోలు మూలకి ఎగిరిపడింది.

అతని చేతినుండి రక్తం కారుతుంది. వెనక్కి తిరిగి

చూసాడు.

ఎదురుగా లాంగ్ కోటు వ్యక్తి.

అదిరిపడ్డాడు అతన్ని చూస్తూనే. అతను తన ఉనికిని ఎలా కనిపెట్టగలిగాడో అర్థంకాలేదు ఏన్సర్ హుస్సేన్ కి.

ఇంతలో ఫియట్ కారు ప్రక్కనే పోలీస్ జీపు ఆగింది. పోలీసులు బిలబిలమంటూ జీపులోనుంచి క్రిందికి దూకారు. ఏన్సర్ హుస్సేన్ పారిపోయే ప్రయత్నం చేయలేదు. అతనిలో అతను నవ్వుకున్నాడు పిచ్చివాడిలా. పిల్లిగడ్డం తీసి మూలకు విసిరేసాడు. టోపీ నేలనాకర్షించింది. అతని వేషం బయటపడింది.

అతను ప్రతాప్!

ఏన్సర్ హుస్సేన్ — కాదు — ప్రతాప్ చేతులకు సంకెళ్ళు పడ్డాయి.

10

"చెప్పు. ఈ హత్యలు ఎందుకు చేశావ్?" ప్రశ్నించాడు డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్ సీరియస్ గా.

ఇన్ స్పెక్టర్ మోహన్ కుమార్ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు మౌనంగా.

'ఈ కేసు వలన తనకు ప్రమోషన్ ఖాయం' అని అనుకుంటున్నాడతను.

"మిస్టర్! ఆస్తి వుంది. చదువు వుంది. అన్నీ వుండి, ఎందుచేత ఈ హత్యలు చేసారు? హతులమీద మీకు ఏమైనా పగవుందా? నిజం చెప్పండి. మీరెలాగూ ఉరిశిక్ష అనుభవించక తప్పదు. చనిపోయే ముందయినా నిజం చెప్పడం మంచిది.." గంభీరంగా అన్నాడు డిటెక్టివ్ అరుణ్ కుమార్.

మెల్లగా తలెత్తాడు ప్రతాప్.

అతని ముఖంలో యిప్పుడేం భావాలు లేవు. తుఫాన్ వచ్చి వెళ్ళిపోయిన తరువాత వున్నంత ప్రశాంతంగా వుంది ప్రతాప్ ముఖం.

"చెబుతాను సార్! తప్పకుండా చెబుతాను" అంటూ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

"నాది చాలా విచిత్రమైన మనస్తత్వం. నా తత్వం ఏమిటో నాకే అర్థంకాదు. ఊహ తెలిసినప్పట్నుంచీ అందర్నీ ఏడిపించాలని, ఎవరినైనా చిత్తుగా తన్నాలని, చంపేయాలని వింత వింతగా ఆలోచించేవాణ్ని. కాని అలా చెయ్యడానికి ధైర్యం చాలేదికాదు. నన్ను చాలా కట్టుదిట్టంలో పెంచినందువలన, చట్టం శిక్షిస్తుందన్న భయవల్ల నా కోరికలను బలవంతాన అణిచిపెట్టు కున్నాను."

చెప్పడం ఆపి అరుణ్ కుమార్ వేపు చూశాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ మోహన్ కుమార్ తన ప్రమోషన్ గురించి ఆలోచనల్ని పారద్రోలి ప్రతాప్ మాటల్ని యింట్రెస్ట్ గా వింటున్నాడు.

"ప్రొసీడ్!..." అన్నాడు అరుణ్ కుమార్.

"తాతలు సంపాయించిన ఆస్తి తరగనంత వుంది. పది రోజుల క్రిందట నేను రక్తాన్ని వాంతి చేసుకున్నాను. చాలా భయం కలిగింది. నాకు తెలిసిన డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళి జరిగింది చెప్పాను. ఆ డాక్టరే చంద్రశేఖర్ గారు. అతను ఏవేవో టెస్ట్లు చేసి, ఎక్స్రేలు తీసి నేను మరో నెలరోజులుకన్నా ఎక్కువ బ్రతకనని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు. నాకు మతిపోయింది. నమ్మలేకపోయాను.

అనుకోకుండా జ్యోతిష్కుడ్ని కలిశాను. నా చెయ్యి చూసి జోస్యం చెప్పడానికి నిరాకరించాడు. భయంకర

మైన నిజాల్ని సాధారణంగా జ్యోతిష్కులు చెప్పరు. జ్యోతిష్యంద్వారా జ్యోతిష్కుడుకూడా నా మరణ సమయాన్ని కనుక్కొన్నాడు. అందుకే ఆ భయంకర నిజాన్ని తాను చెప్పలేక జోస్యం చెప్పను పొమ్మన్నాడు.

దాంతో నా చావు ఖాయం అని నిర్ధారణ అయిపోయింది.

అయినా చావంటే భయంలేదు నాకు. కాని, నా కోరిక...చిన్నప్పట్నుండి దాచుకున్న కోరికను తీర్చుకోకుండా చనిపోతున్నాననే బాధ ఒక్కటే మిగిలింది. జీవితంలో అన్ని సుఖాలను అనుభవించేను. కాని ఒక్క కోరిక మిగిలివుంది.

చంపాలి! కసిగా ఎందర్నో చంపాలి!! పోలీసుల్ని ముప్పతిప్పలు పెట్టాలి. అదే నా కోరిక.

కోరికలు తీరక చనిపోతే, వాళ్ళు దెయ్యాలవుతారనంటారు. దెయ్యం కావడం నాకు యిష్టంలేదు. అందుకే నా కోరిక తీర్చుకోవాలి. తీర్చుకుని,తృప్తిగా చనిపోవాలి. ఎలాగూ నెల రోజుల్లో నా చావు ఖాయమైంది. చట్టం నన్ను పట్టుకుని శిక్షించే లోపల నేనెలాగూ చనిపోతాను. ఆ ధైర్యంతోనే నా కోరిక తీర్చుకోవడానికి హత్యలు మొదలుపెట్టాను..." తాపీగా చెప్పాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్ చెప్పిందివిని ఇన్‌స్పెక్టర్ మోహన్‌కుమార్, డిటెక్టివ్ అరుణ్‌కుమార్ నిర్ఘాంతపోయారు.

"మర్డర్ మేనియా!" అప్రయత్నంగా వెలువడింది వారి నోట్లోనుండి.

—: ఐపోయింది :—